

příloha

5

ústřední dům
lidové
umělecké
tvořivosti

Praha 1970

Textová příloha DIVADELNÍ VÝCHOVY č. 5

DVĚ PÁSMÁ SVITAVSKÝCH
RECITAČNÍCH SOUBORŮ

Sestavila Marie V o t a v o v á

Ústřední dům lidové umělecké tvořivosti
Praha 1970

P o j d t e s n á m i d o Z O O !

Pásmo veršů Vlastimila B r o u č k a a próz Miloše
M a c c u r k a . Úvod a závěr Rudolf S v í t i l .

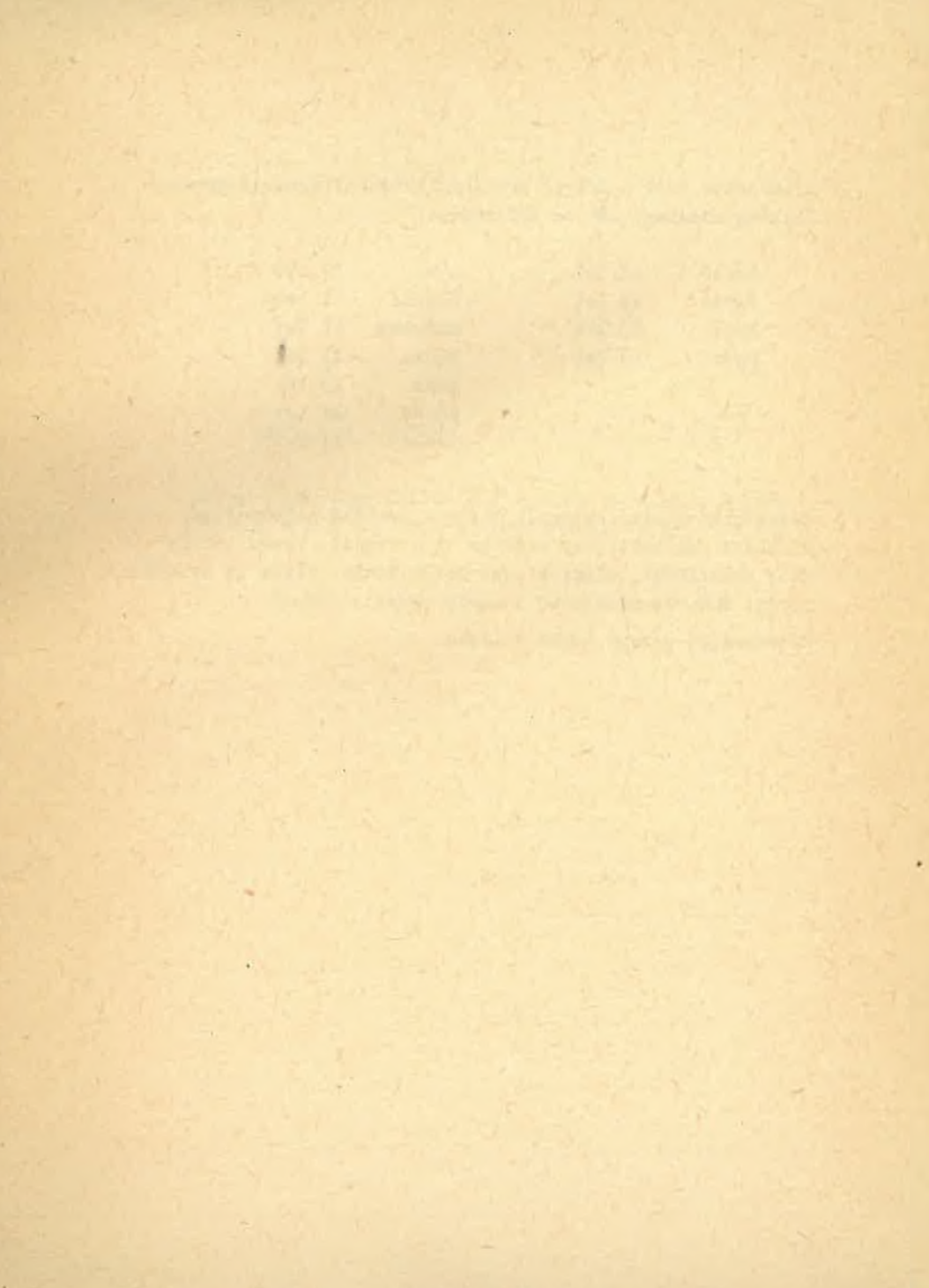
Úprava a režie - Marie V o t a v o v á

Přednášeli žáci a žákyně prvního ročníku literárně-dramatického oddělení LŠU ve Svitavách:

Luboš	13 let	Eva	12 let
Pavel	13 let	Blanka	11 let
Kája	13 let	Miluška	11 let
Ruda	13 let	Radka	12 let
		Lída	13 let
		Zdena	12 let
		Lenka	11 let

Jednoduché školní oblečení. Scéna - jeviště nebo pódium, případně jakýkoli jiný prostor, i přírodní. Vzádu lavice nebo praktikábl, kladina nebo devět židlí. Někde je umístěn nápis: ZOO. Prohlídka od do

Podrobnější pokyny přímo v textu.

Na lavici v pozadí sedí (zleva doprava) Ruda, Lenka, Lída, Zdena, Radka, Blanka, Eva, Miluška. V pozadí stojí hlouček ostatních dětí.

Luboš (přiběhne zleva)

Zvu vás na veselé hrátky:
budeme si se zvířátky
povídat o jejich ctnostech,
trápeních i o radostech.

Pavel (přiběhne k němu zprava)

Až si budem vyprávětí,
dejte dobrý pozor děti!
Možná v sově okaté
že se mnozí poznáte!

Radka (vystoupí z hloučku, stoupne si mezi oba chlapce)

Podobně tak ve břejlovci,
veverce i nosorožci.

Sbor (jdou s následujícím textem na rampu, mluví k dětem
a hrozí jim)

Zvířátkům co projde lehce,
vám však odpustit se nechce!

V popředí zůstanou stát Kája, Luboš, Pavel, vpravo přednáší
Miluška Proč vlaštovky na podzim sedávají na drátě.

Když si vítr češe vlasy
na hřebenu strniška,
když pasáček zavýská si
a naháček zastýská,
když si lesy přišívají
rudé záplaty,
vlaštovky se slétávají
do řad na dráty.

víte, že se to té malé nezdá? Chtěla by modrý kabátek s kdovíjakým zapínáním a tatínek říká, měj rozum, všechny rosníčky nosí zelené montgomeráky; a malá křičí, co mi tohle povídáte, na obloze ani mráčku, budu chodit jako blázen! Matka ale řekne, mlč, tohle vždycky uneseš, dá se do deště a co potom, je třeba myslet na zadní kolečka; a tak se tedy montgomerák koupí, - ale malá je od toho dne hubatá, chodívá ven jenom když má přšet, je to k nevydr - žení; otec říká: sed doma, bude lít jako z konve, - ale ta malá hubatá rosníčka povídá: tak nač ten montgomerák vlastně mám? a jde si klidně ven, jde si klidně na procházku; a kdo ji vidí, ten si říká, vypadá to, že bude přšet, ta malá rosníčka jde už zase na procházku. (Usedne na sedadlo v levém rohu; zezadu, ze svého místa vystoupí Ruda)

Sbor na lavici Proč nosí tučňák frak.

Ruda V Antarktidě loni k jaru
hrával tučňák na kytaru.
I přes silné mrazy venku
nosil frak a náprsenku.

Na koncertě pro tulně
vydělával stovku denně -
když hrál mrožům ve městě,
vydělával až dvě stě.

Za těch pár koncertů jarních
peněz měl na menší parník.
Jenže jednou na jarmarku
utratil je za polárku!

A to, co si schoval mimo,
utratil zas za eskymo.

Všichni Než dá pěták k pětáku,
musí zas hrát ve fraku.

Lenka přejde přitom z levého rohu zpět na lavici, Lída a
Zdena naopak do levého rohu.

Blanka (na lavici) Proč má nosorožec dlouhý nos?

Lída Nosorožec dostal k svátku
z malin mísu karbanátků,
nový svetr z bobřích chlupů,
k tomu hraček celou kupu.

Zdena Jsou v ní knížky, ostaty ježka,
z kokosu míč, kolobáčka,
káča, panák, ocas lvice,
bambusová stavebnice.

Lída Jenže vůbec žádná hračka
nebaví už jedináčka.
Jenom pořád fňuká, sténá,
že chce to, co nikdo nemá.

Zdena Aby měl, co nikdo jiný,
alepili mu z plastelíny
nos veliký jako zvonec -

sbor no - a pohádky je konec!

Zdena (postoupí až na rampu)

Vlastně není; ten nos, běda!
odlepiti už se nedá. (Odejdou na svá místa
na lavici.)

Luboš (začíná vyprávět vsedě v pravém rohu na sedátku,
kde už předtím seděl)

Dřív míval ptakopysk docela pěknou pusu, míval pusu jako kočka a jedl, co mu chutnalo, například melouny, ale jednou se mu nechtělo meloun platit, vzal si ho v obchodě jen tak, vzal si ho v obchodě bez placení a když vyšel ven, řekl si, tak to bychom měli.

Ale zelinář není slepý, utíká za ním (Luboš vyskočí), ptakopysk raz dva, skočí do taxíku, v taxíku jede kachna, jede právě z opery, kde zpívala na jevišti, ptakopysk sedne vedle ní, dá si meloun do aktovky a řekne, tak to bychom měli.

Ale podívá se náhodou dozadu a vidí, že je zle, za nimi jede taxík a v něm zelinář, ptakopysk tedy řekne kachně, dovolíte, vymění si s ní pusu za zobák, vyleze klidně z taxíku, zelinář řekne, pardon, to bude nějaký omyl, ptakopysk řekne, ale prosím (Luboš jde s textem ke kraji jeviště až do levého rohu), jde domů a myslí si, tak to bychom měli.

Přijde domů, chce se pustit do melounu, ale ouha, zobákem se meloun nedá jíst, zobákem se jedí žížaly a ty ptakopysk nerad, nemůže je ani vidět, dělá se mu z nich nanic, ale neumře přece hladu a tak sedí nad talířem a hrabe se v žížalách.

Sbor

Co se dá dělat!

Luboš na rampě:

Každá legrace něco stojí, že? (Luboš si
sedne na
sedátko.)

Sbor na lavici

Proč je zebra hubená?

Blanka (vystoupí)

Co je tohle za zvířátko?

Sbor

Však ty je znáš dobře, Katko!

Blanka

Když si sedne ke snídání,
vymlouvá se na škytání.
Potom dělá u svačiny
jenom samé lumpačiny.

U oběda pofňukává,
že ji strašně bolí hlava.
Nad večerí zase sténá,
jak je hrozně unavená.

Zkrátka - všechno možné dělá,
jen aby jíst nemusela.
Kdo to je? No přece zebra,
jsou jí vidět všechna žebra.

Sbor (stáhnou Blanku mezi sebe)

Ji jedinou z okolí
nechtějí vzít do školy.

Lenka (na místě) Proč psi štěkají na měsíc?

Lída (na místě) Vítr slídlil kolem sadu,
zabloudil k nám na zahradu.
Jak tak létal strání holou,
zahlíd hrušky za stodolou.

S měsícem hned dojednali,
kdy by nám je očesali.

Dívčí sbor (tíše, náladově)

Ten den s prvním nočním stínem
v zahradě byl slyšet smích.
Měsíc hlídal za komínem,
vítr slídlil ve větvích.

Lenka Klepal, trhal, na sem házel, -
 jenže Azor, ten ho hnál!
 Až za plot ho vyprovázel,
 kalhoty mu roztrhal!

Lída Ráno jsme se tomu smáli.
 Představte si lidičky!
 Zlodějíčci otrhali
 jenom samé hniličky!

Lenka Náš Azor však od té doby
 na měsíc se tuze zlobí.
 Štěká na něj: sním tě, sním!
 Sbor Ostatní psi ze vsi s ním.

Radka (ze svého místa)

Když chodila žirafa ještě do školy, mívala jedničku z počtů i ze čtení, ale z tělocviku měla pokaždé pětku, protože neuměla udělat kotrmelec. Ať dělala co dělala, kotrmelec udělat nemohla; byla z toho celá nešťastná; kdekdo jí radil, to musíš takhle a pak takhle, koukej, jak je to jednoduché - ale žirafě se to nikdy nepodařilo, nevěděla, co má dělat s krkem; (Radka vstane a jde kupředu) a paní učitelka jí říkala: žirafo, žirafo, ty jsi ale ne - mehlo, to bude pěkné vysvědčení, co tomu řeknou páni rodiče - a žirafa velice plakala, a kdo šel náhodou kolem, myslel, že prší; a když byl konec školního roku a rozdávalo se vysvědčení, žirafa měla opravdu pětku z tělocviku a plakala ještě víc než poslední; a když přišla domů, ptal se jí tatínek s maminkou, co se jí vlastně stalo, a žirafa se přiznala, že má pětku z tělocviku, a maminka s tatínkem neříkali nic, (Radka přejde doprava) šli do vedlejšího pokoje

a dlouho se tam radili; a když se vrátili, nesli svá stará školní vysvědčení; a když si je malá žirafa prohlédla, našla tam pětky z tělocviku.

Sbor To jsme rádi! (Radka si sedne na sedátko
vedle Pavla)

Lída (ze svého místa) Proč brejlovec musí nosit brejle?
(Zdena přijde zezadu, Luboš je v levém rohu)

Zdena Brejlovec si každou zlatku
dával pěkně na hromádku -
až si peníz po penízi
ušetřil na televizi.

Luboš Ani by ho nenapadlo
 jít teď třebas na divadlo,
 či na zápas v první lize!
 To přece zná z televize!

Sbor A tak konká, dneska, včera,
 od rána až do večera.

Luboš I když ještě není velký,
zná už všechny hlasatelky!

Zdena Proseděl i noci celé
 na poradech pro dospělé.
 Až si zkažil zrak.

Sbor A dobře mu tak!

Pavel (vstojí) Proč jsou na louce krtiny?

Krtek čtyři měsíce
šil z kopřivy střevíce.
Na trhu je komárům
prodal za šest tolarů.

Jeden tolar prohrál s lelky,
pět rozměnil u křepelky:
koupil mouku,
ženě šperky,
sobě slamák takhle velký.

Dětem vybral namátkou
po kyblíku s lopatkou.
Malí krtci za jedničky
smí si dělat bábovičky.

Sbor
Pavel

Umějí to?

Co vás vede!

Žádná se jim nepovede! (Pavel při tom dojde
na rampu doprava,
usedne na své místo
v pravém rohu.)

Ruda (stojí vzadu) Proč žížaly vylézají po dešti?

Dívky (z lavice) Zlobily se žížaly
na plenární schůzi,
že jim nohy nedali,
což jim brání v chůzi.

Blanka Poprosily slepýše,
ať prý žádost sepíše.

Miluška Slepýš napsal bez prodlení
Luboš (v levém rohu) "Žádám nohou přidělení
pro žížaly pod kamenem,
pod cihlou i spadlým kmenem."

Blanka Žádost daly výrovi.

Ruda (přejde za Luboše)

"Žížalám se vyhoví,"

Miluška

řekl jim výr na to,

Ruda

"jen co jednou naprší
a nebude bláto." (Sbor se zasměje)

Dívky

Ne a proto žížaly,
kosové jsou svědci,
vylézají po dešti,
chtějí běžet k ševci.

Zdena

Proč má veverka v doupěti plno oříšků?

Radka (až na rampě)

Kdo vyprávěl veverce
o překrásné Popelce?

Inu, pohádka to byla.

Prý Popelka uložila
do oříšku kočár zlatý,
střevíčky i zlaté šaty.

Ty si veverka moc přála.

V zimě by je přešívala
a šla by v nich potom v březnu
na maškarní za princeznu.

Že ty šaty hrozně chtěla,
oříšků si nasháněla
plnou vanu z koupelny.
Žádný nebyl kouzelný.

Nejdřív ta veverka malá
trošinku si poplakala;
teď je louská k večeři,
pohádce už nevěří.

Sbor

Že nevěří?

Blanka Proč sova létá jen v noci?

Eva (stoupne si na bedničku, děti si sednou na zem kolem ní)

Za hájovnou na topalu
měli ptáci svoji školu
od rána až do setmění;
pak dostali vysvědčení.

(Ukazuje na děti, ty reagují)

Vyznamenání měl čížek,
kos jen jednu trojku;
čáp měl čtyřku z tělocviku,
že neuměl stojku.

Dvojky z mravů byly čtyři:
rorys nechtěl zdravít,
papoušek zas napovídal,
dva vrabci se prali.

Sova celou školní dobu
spala jako pařez.
Teď má pětky shora dolů,
čeká doma nářez.

Od té doby létá v noci,
na slovo je skoupá:

Všichni To abyste nepoznali,
jak je hrozně hloupá.

Lída (vystoupí z řady, ještě blíž k hledišti)
Když už znáte zvířata dosti,
přinuťte se k upřímnosti.
Nyní odpovědět máte -
kdo se v kterém poznáváte!

Pavel (vystoupí) Prohlídka končí!
Zavíráme!

C e s t a k m r a z u

Pásmo veršů Jiřího Ortena (30.8.1919 - 21.9.1941)

Sestavila Marie V o t a v o v á

Hudba - motivy z flétnového koncertu C. Debussyho -
Eva D o l á k o v á

R 1 Čemu se básně říká
chtěl bys to udělat?
V ústraní do hrsti vzlykat
a hodně mítí rád

R 2 Slyšíš? To ona tiká
Tak zoufale si hrát
Čemu se básně říká
chtěl bys to udělat?

R 1 Snad víš že kolikrát
jsou slova strašně lichá
Bůh ústa uzamyká
nemůže více dát

Sbor (tiše, naléhavě)

Čemu se básně říká
Chtěl bys to udělat?

Flétnový motiv č. 1

I.

R 3 Jsi doma zvonek zacinká
a radosti je plný stůl
jsi doma čadící kamínka
už dávno vítr odvanul
i radost leží rozpůlena
na starém pultě s knížkami
Tehdy jsi četl Andersena -
-můj Bože je to za námi?

Tvé šatičky v té černé skříni
 která se těžko odmyká
 - můj Bože jame to my ti jiní?
 Bůh mlčí ani nedýchá

a přísně schovává ten klíček
 který ti jednou v spánku vzal
 - co si jen myslí andělíček?
 Už nemyslí už dohlídal

x - x - x - x

R 4 Na všechny slzy které kanou
 pro lásku z očí dívenek
 mám klenotnici přichystanou
 ze samých oblých písmenek

R 5 - 10 (tiše, melodicky)
 Krásná písní mého dětství
 kde jsi kde jsi?

Flétnový motiv č. 2

R 4 Ach to už nejsem já mé jaro
 kdo hledí na vítr jenž v zahradách
 zpívá svou melodii starou
 a povídá si v sukničkách

R 5 - 10 (tiše, naléhavě)
 Krásná písní mého dětství
 kde jsi kde jsi?

Flétnový motiv č. 3

Za těchto dob má hrdá domovina
roznáší mnoho jarních snů
a když už spím těžko se rozpomínám
pod kterou láskou neklesnu

x - x - x - x

R 5 Odevšak odejdeš i ze života
ke všemu naleznáš klíč
ale co láska Bože co ta?

Tu starou melodii
prozpěvuješ si
je to píseň
tvého dětství
kus štěstí a kus neštěstí

A pro ten dětsky zaoblený pra
ze sebe vycházíš s tvář svou
odhazuješ
jen popatř již jak v pavučině alz
se úsměv zachytil a jak jej
stále vězní
aby nikdy nemohl ti nastavit
rty
však píseň ta již nezní
to ty tu zniš můj Bože
jenom ty

R 2 Pojď k oknu půjdeme
a tiše položíme oči do daleka
na všechny lesy hluboké a studené

Tma v tvářích trav, ta hlava

Medusina -

jen pro tu jednu malou píseň pohledět
a čekat, až k nám půjde zima

S rubáškem radosti se vetře do krajiny
a všechna světla rázem promění -
podkovy na nohou a na obočí jíní.

Ach, bílá otčino, můj otec nežije
už dlouho na něm leží zlaté listí
které mu dobrý podzim svál.

Za zbylé ostatní tě prosím:

stiskni je,

dej dětem sladké sny a nás nech čisti
v tom, co nám navždy osud zanechal

X - X - X - X

R 3 - 9 Ó oči civíci Ó oči za očima

R 1 vy druhé jejichž pohled

nedojímá

R 2 vy sestřenice víry světlu vzdálené

R 3 vy jejichž balsánem je nezahojené

R 4 vy vyzvědačky lásky s jejich mály

R 5 vy jež jste při radostech naříkaly

R 6 vy smrti dávno před zemřemím jaté

R 7 vy které od dívek a básní utíkáte

R 8 vy lupínky vy vědmy přítelkyně

nalézající tajná dvířka síně

- R 9 Ó oči civící ó oči za očima
 R 3-10 vámi se zahledět na ňadra
 milenčina
 vámi je nespátřit a vámi o nich
 snít
 vy navždy odhodlané nezahovořit
- R 10 vy navždy odhodlané neviděti více
 vy jediné vy krásné zřítelnice
 vy které víte jako Bůh to ví
 o jednom srdci které hladoví
 že hladovění je jak věčná zima
- R 3 - 10 Ó oči civící ó oči za očima

Flétnový motiv č. 4

II.

- R 6 Tak pojďme jsme tu přes počet
 R 5 - 10 ach to se pozná nejdříve
 R 6 tak tedy pojďme vrátíme se
 zpět
- R 5 - 10 vždyť jenom přihlížet
 je trochu marnivé
- R 6 Někdo nás ze všech věcí vyňal
 a postaváme k uzoufání stranou
- R 5 - 10 Sevřený průvod vychází z cintorína
 a hraje smuteční notu dosavad
 neslýchanou

x - x - x - x

R 8

Nesmírně suché jsou dnes
 rty mé
 a je mi líto tmy pro kterou
 nevidíme

(tak hezká lítost to je
 jako když dívka která dříve
 neví koho si ve snu zamiluje
 a vzdychá tiše jako by se usmívala)

A je mi líto radosti že lhala
 (to ale chvějí se a lehýnce mne mrazí
 mladá a svěží zima
 ta zima kterou vždycky doprovází
 úzkost jež započíná
 už dávno předtím v srdci mladých
 matek)

Ach je mi líto nenarozenátek
 že nepoznala smutek narození
 že zklamání a zradu neviděla
 že neklopýtla na veliké zemi
 a do nabe se vznesla bez anděla

Nesmírně suché jsou dnes
 rty mé
 a je mi líto tmy pro kterou nevidíme

x - x - x - x

R 7

Chléb modliteb je vyžebrán.
 A noční vítr ponížení divoce píská.

Na sebe jenom svítíte,
 světla.

Tryznu, jež trýzeň uspává,
na čela temně hraje déšť.

A o tón hlubší hlad
nechápe obět, marnou, nejmarknější,

již za smrt životu
a lásky upsal ses.

x - x - x - x

R 6

Je to tak snadné; hlína,
kterou kypíš,
sasaneč klíčky jemné.

Zelení, sbohem, vzrostl ze mně
cypíš,
a naklání se ze mne
za každou bolestí, která se otáčela
po lásce v duši mé,
po vůni vražedné, již hledá
zbrklá včela
jako my básníme.

Je to tak snadné: zpívat za rozkvetlé
a cítit v srdci pád.
Ó mraze, mraze v tomto jarním
světle,
jak pálíš ze zahrady

Flétnový motiv č. 5

- R 10 Na posledním svém lůžku
když básník odpočívá
a jeho ústa ještě živá
smlčují řeci spád,
tu klade na podušku
věci, jež mívál rád;
Bolavé světlo, jasné, bez soucitu.
- R 9 Bolavou tmou, jež v srdci, v tomto krytu,
uměla přetrvati den.
- R 1 Bolavou marnivost, kterou byl
okraden.
- R 2 Bolavou lásku, která dosud bolí.
- R 3 Bolavou lítost pro vše, pro cokoli.
- R 4 Bolavou pýchu, jíž se oddaloval.
- R 5 Bolavý sen, jež kdesi na dně schoval.
- R 6 Bolavou svobodu, nejbolavější asi.
- R 9 Své prsty protáhlé. Svou bídu.
A své vlasy.
- R 3 - 9 Dopisy od přátel, tu víru promarněnou,
dopisy plné slz, věčnosti na přečtenou
dopisy od dívek, dopisy bratrovy,
dopisy od hudby, jež hraje nad slovy.
- R 10 Své verše klade sem, časem již
pocuchané,
své verše, život svůj, z něžž něha
na zem kane
a zemi proniká až dolů, k hlíně
rodné.
Hádanku klade sem, jež nikdo
neuhodne,
bolavou hádanku, jež nemá vysvětlení,
dětí si hrály s ní a staly se z nich
ženy.

R 3 - 9 Ach všecko, ještě víc, všecko a více než
dostí.

Svůj svět, jejž miloval.
Smrt bez odhodlanosti.

R 10 A z posledního lože
odchází všecko malé,
spád řeči, řeči spád.
Ó nech mne, přísný Bože,
za věci dokonalé -
ještě si slastně veršem zavrzat!
Flétnový motiv č. 6

IV.

R 1 Čechy za oknem smutných duší
obzore můj já vidím vás
ze svého žalu nejčistěji
až v hloubi jezer jež se chvějí
Čechy za oknem smutných duší
čekání dané na pospas

R 2 - 10 k minulosti se usmívati
s tím co jsou slzy v úsměvu
vědět že láska ráda mučí
nežli ti padne do náručí
vědět že hlas se tehdy vrátí
až vyučí se ve zpěvu

R 1 A jenom nepatrná zmínka
dříve než zmlknu na chvíli:
Kdo ještě žije nemoc přechká
a musíš myslet na Palečka

na bludičky a na Ječmínka
že také bloudili

x - x - x - x

R 10 Nemohu říci víc mé krásné zahrádky
než to že jste se ztratily
klíči který vás otvírával

A dveřmi kterými se do vás chodilo
létají jenom vlaštovky a vrabci
tamtuďy vchází vše co se čistě dívá
a každá faleš vstoupit chce-li
ihned se zapotáčí

tamtudy vchází co se navracívá
do země své

R 1 - 9 ubohý opuštěný klíči bez
zahrádek

ubohá opuštěná zemi má
ubohý opuštěný hřbitove

R 10 nemohu říci víc mé krásné zahrádky
než to že brzo kdosi najde vás
a klíčem jenž je k ničemu
klíčem jenž neotvírá
pozná že vaše krása nezrezivěla
v zámcích svých skřípavých
pozná že jeho víra
že jeho ubohá opuštěná víra
má ještě hlas!

x - x - x - x

8 8 Pro říčku poslední, pro všechno, co se vlní,
pro kačky, pro kosa, pro roztočený svět,
pro krásné procházky, pro hady na výsluní
pro lásku k zemřelým, pro slzy, pro paměť.

pro dotek hedvábný, pro dotek této pleti,
jež mámi prsty mé, bolavé v konečcích
A ústa poleká a učí opláceti
Oplátkou nejedláší v hebкости bílých cích.

pro tuto hodinu, tichou a starodávnou,
jež usíná a chce, abych též usínal,
pro samotu svých snů, pro melodii
slavnou
pro slávu ubohých chci ještě žítí dál.

Flétnový motiv č. 7

Y.

R 3 Jde bouře po tichu,
 Ó ticho útěchy,
oddaně čekající!
dech, ústa a stromů dech
 Přikrývá jinovatka,
jež jednou vzletne tak jako
 z vína zátka.

Teď mlha tancuje
a padá na Čechy,
na Čechy lehce spící.

Kdybych směl povídat!
O hadrech vyprávěl bych,
jež leží v kanálech
o rzi bych vyprávěl
a také o mádence
jak moudře přikrývá kopuli
viny tence.

o dýmu mluvil bych
a o hluchotě střelby,
o tom, jak řinčí plech,
děti bych přivedl a ukázal jim
vody,

které se klikatí
Ach, usmívejte se
 a politujte vlky,
hlas jednou promluví,
vylétne ze zámlky,
ach, usmívejte se!

Chceme být hromosvody
a vy musíte doufat.

X - X - X - X

R 9 Toť slavné vyprávění. O kapesní
nůž se svět pořežal.
A teklo mnoho krve. Básní
i nocí. Vítr k tomu dul,
leč nedodul, ne.... Ženám
šlo o život, nám ale o smrt
šlo

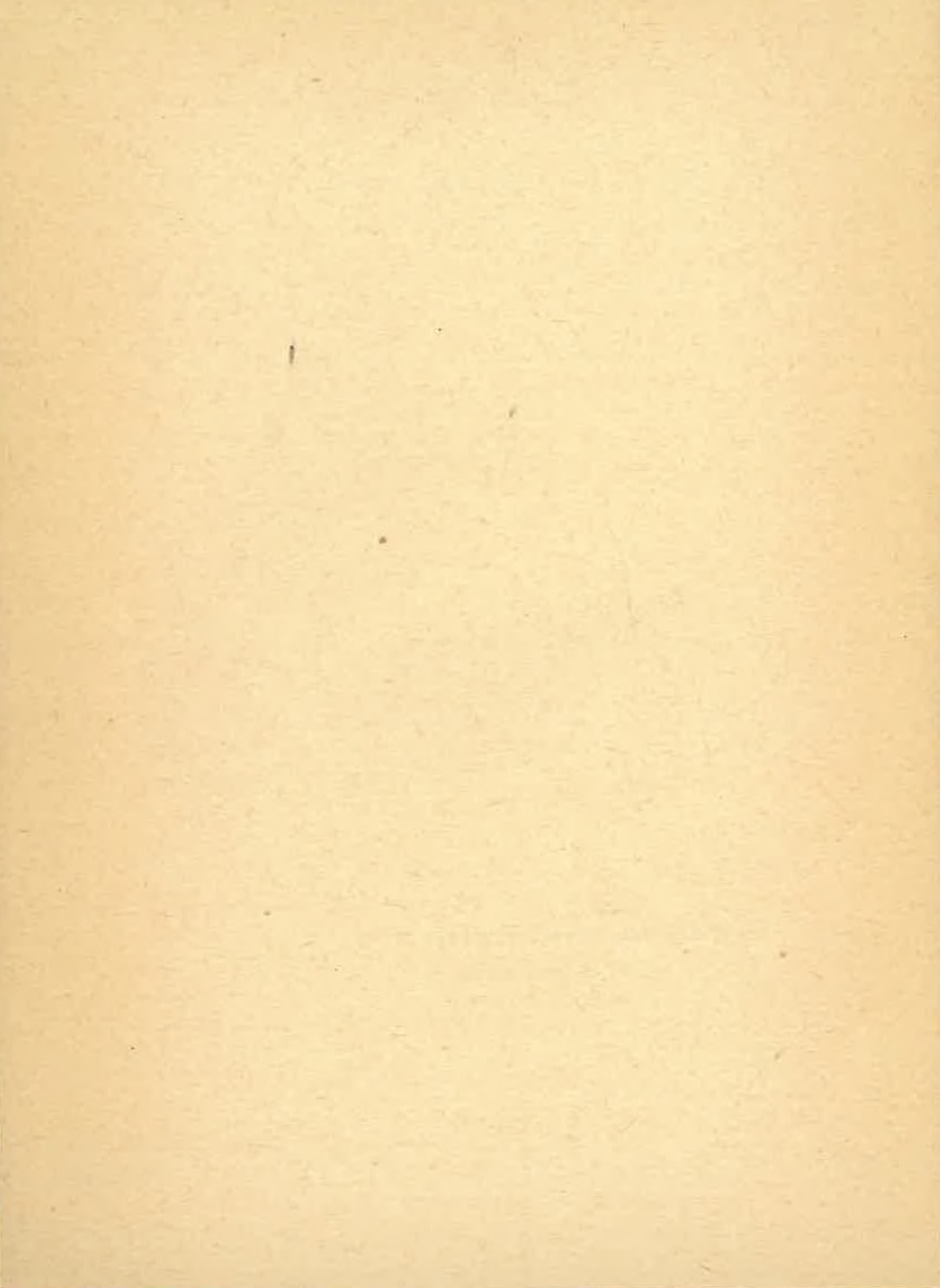
prožíznilí jsme ku pramenům
nejenom rty. I hlas!

Jdi dozpíván a zbrocen,
jdi, hlase, k domovu,
který se jeví ztracen
skalám v zeleni,
jestliže se jím najde,
jaký to bude čas!

Seznam básní obsažených v pásmu

Čemu se básně říká	7. 12. 1938
Co si myslí andělíček	24. 6. 1938
Jarní písně	3. 4. 1938
Stará melodie	22. 8. 1938
Pojď k oknu	5.10. 1938
Ó oči civící	1. 3. 1939
Hlučál	4.12. 1938
Lítost	21. 7. 1939
V noci	4. 3. 1940
Mrtvé jaro	25. 4. 1940
Malá elegie	21. 9. 1939
Návrat	17.12. 1939
Poslední přání	17. 3. 1940
Čekání	15. 8. 1939
Nemohu říci víc	29. 3. 1939
Malá odpověď velkému proč	11. 2. 1940
Bouře	7. 1. 1940
Toť slavné vyprávění	4. 5. 1940
Básně naděje	18. 8. 1940 (1941 cenzurou potlačeno)

Vytiskly Středočeské tiskárny
provoz 19-č.z 2839

VOLNÝ VÝTISK